

РЕШЕНИЕ

№ 5312

гр. София, 02.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **156** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/ във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ срещу РЕШЕНИЕ № 721 от 30.11.2020г. на Комисия за защита от дискриминация /КЗД/, Петчленен разширен заседателен състав, постановено по преписка № 184/2019 г., в частта с която се установява, че нормата на чл. 8, ал. 1 от Закона за Българската академия на науките /ЗБАН/ представлява форма на непряка дискриминация по признак „възраст“ и признак „обществено положение“ по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр, въвеждаща по-неблагоприятно третиране на групата лица по чл. 8, ал. 2 ЗБАН спрямо групата лица, визирани в чл. 8, ал. 1 ЗБАН, и препоръчва в рамките на своята компетентност МС, Министерът на образованието и науката и Министерът на труда и социалната политика да предприемат необходимите действия за прекратяване на установената форма на непряка дискриминация, като уеднаквят третирането на групите лица, визирани в разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН и тези, визирани в чл. 8, ал. 1 ЗБАН.

Изложени са доводи за незаконосъобразност на решението в оспорената му част. Министерски съвет на Република България, макар че разполагал със законодателна инициатива, не бил правилно конституиран в административното производство, тъй като жалбата, с която е сезирана КЗД, не е насочена срещу акт на МС, а срещу чл. 8, ал. 2 ЗБАН. КЗД не се била произнесла по искането в жалбата да се установи дискриминационния характер на разпоредбата за професорите и докторите

по науките в Б. в сравнение с лицата на същите академични или управленски щатни длъжности, за които се прилага разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ, ЗВО и Закона за Селскостопанската академия. В жалбата не било изложено искане да се установи дискриминационния характер на чл. 8, ал. 2 ЗБАН за професорите и докторите на науките в Б. в сравнение с академиците и член-кореспондентите по чл. 8, ал. 1 ЗБАН. КЗД се е произнесла извън заявеното в жалбата, без да се съобрази с изложеното в нея и със становищата на страните. ЗБАН въвеждал специална правна уредба. Коментирана е и разпоредбата на чл. 68, ал. 1 КСО, касаеща придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Пределната възраст за заемане на определена възраст била посочена и в други норми – в Конституцията на РБ, ЗОВСРБ, ЗМВР и други. При сравнителен анализ на ЗБАН и ЗРАСРБ се установява, че научните степени са доктор и доктор на науките, академичните длъжности са асистент, главен асистент, доцент и професор, а академиците и член-кореспондентите са категория лица, носители на почетни научни звания, които не са академични длъжности. При това необосновано е направено сравнение между академиците и член-кореспондентите, от една страна, и професорите и докторите на науките, от друга, тъй като се касае за групи лица, по отношение на които институтът на сравнението не е приложим. Моли решението в оспорената му част да бъде отменено.

Постъпила е и жалба от В. М. Ц., Н. М. Н., О. Б. Б. срещу РЕШЕНИЕ № 721 от 30.11.2020г. на КЗД, Петчленен разширен заседателен състав, постановено по преписка № 184/2019 г., в посочените по-горе части.

Твърди се, че оспореният акт бил недопустим, тъй като КЗД се произнася по въпрос, с който не е сезирана. В жалбата, с която е сезирана КЗД, са изложени доводи за дискриминационен характер на разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН, а именно, че професорите и докторите на науките в А. са поставени в по-неблагоприятно положение в сравнение с всички работници и служители в страната, за които се прилагат разпоредбите на КТ, хабилитираните учени на същите позиции във висшите училища и Селскостопанската академия, лицата, заемащи академична длъжност „доцент“ в системата на Б.. Обективизираното в мотивите на административния акт /направен е анализ на КТ и ЗВО въз основа на практика на СЕС, ЕСПЧ и ВАС/ не съответствало на крайния извод за установена дискриминация между групите лица по чл. 8, ал. 2 и чл. 8, ал. 1 ЗБАН и отправената препоръка за отстраняването ѝ. Уточнява се, че никъде в жалбата не се цитира чл. 8, ал. 1 ЗБАН, нито пък се навеждали аргументи за наличието на непряка дискриминация по отношение на академиците и член-кореспондентите. Нещо повече, трудовото законодателство не поставяло обща забрана за запазване на трудовото правоотношение след навършване на определена възраст. В действителност в чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 ЗБАН възрастовата граница е различна, но принципът бил един и същ – законовото задължение на работодателя да прекрати договора при навършване на визираната възраст. Тези две разпоредби не били дискриминационни една спрямо друга, а спрямо режима на прекратяване на трудовото правоотношение поради пенсиониране. Отправената в диспозитива на решението препоръка не била ясна, можела да се тълкува по поне три възможни начина, като не се разрешава действителният проблем – достигането на определена възраст – 65, 68 или 70 години, не следва да води до задължение, а само до правна възможност за прекратяване на трудовото правоотношение, респ. на страните не трябва да се отнема правото да го запазят, ако желаят това. Алтернативно са изложени доводи за неправилност на решението. В разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ се

предоставяло само правна възможност за работодателя да прекрати трудовия договор с лица, навършили 65-годишна възраст, които са професори, доценти и/или доктори на науките, без да въвежда задължение в тази връзка, каквото императивно изискване било поставено в чл. 8, ал. 2 ЗБАН. Разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ се прилагала и при прекратяване на трудовите правоотношения при навършване на определена възраст и/или придобиване право на пенсия по Закона за Селскостопанската академия. ЗВО въвеждал още по-благоприятни условия по отношение на професорите и доцентите, като дори и след изтичане на допълнителен срок от 3 години ректорът на висшето училище не бил задължен да уволни хабилитираното лице. Акцентира се върху това, че в чл. 8, ал. 2 ЗБАН е пропусната академичната длъжност „доцент“, за която се прилагала разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ. Измененията на осигурителното законодателство и поставянето на професорите и докторите на науките в Б. в по-неблагоприятно положение от всички останали работници и служители в страната по отношение на придобиването право на пенсия би довело до следните проблеми – възпрепятствано е правото им да полагат труд, за който са придобили квалификация и са вложили дългогодишни усилия за кариерно развитие, а осигурителната система ще им откаже заместващата престация под формата на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Молят решението да бъде отменено, като вместо него бъде постановено друго, с което да се установи наличие на непряка дискриминация по признаците „обществено положение“, „възраст“ и „образование“ спрямо професорите и докторите на науките в Б. и поставянето им в по-неблагоприятно положение при упражняването на трудовите и осигурителните им права спрямо останалите работници и служители. Алтернативно – молят преписката да бъде върната на КЗД с указания да се произнесе по въпроса – поставени ли са професорите и докторите на науките в А. в по-неблагоприятно положение в сравнение с всички работници и служители в страната, за които се прилагат разпоредбите на КТ, хабилитираните учени на същите позиции във висшите училища и Селскостопанската академия, лицата, заемащи академична длъжност „доцент“ в системата на Б., както и да бъде упражнено правомощието на КЗД по чл. 47, т. 6 ЗЗДискр за отправяне на препоръка – уеднаквяване на режима за прекратяване на трудовите правоотношения на професорите и докторите на науките в А. поради пенсиониране с общия режим по чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ. Претендира се присъждане на разноски. Представени са писмени бележки.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. Б. Б., изразява становище за неоснователност на жалбите. Представени са писмени бележки. Счита, че жалбата на МС на РБ следва да бъде оставена без разглеждане като процесуално недопустима, а съдебното производство – прекратено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското/юрисконсултското възнаграждение.

Заинтересованите страни – Министърът на образованието и науката, Министърът на труда и социалната политика, Р. Х. Г., Т. Н. Х.- Д., И. А. М., Н. А. А. и А. А. П., редовно призовани, не се явяват, не се представляват и не изразяват становище по жалбите.

Заинтересованата страна - Българска академия на науките, редовно призована, не изпраща процесуален представител и не депозира становище по жалбите.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема

участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на акта.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по повод подадена жалба с вх. № 16-10-164/22.07.2019г. /л. 53-55/ от Р. Х. Г., Т. Н. Х.-Д., А. Б. С., В. М. Ц., Н. М. Н., О. Б. Б., Е. В. М., Н. И. Д., Т. П. Б., А. Л. М., И. А. М., Н. А. А. и А. А. П., в която те излагат, че разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН е дискриминационна. В разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ се предоставяло само правна възможност за работодателя да прекрати трудовия договор с лица, навършили 65-годишна възраст, които са професори, доценти и/или доктори на науките, без да въвежда задължение в тази връзка, като работодателят може и да не прекрати трудовото правоотношение, когато счете това за необходимо. Разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ се прилагала и при прекратяване на трудовите правоотношения при навършване на определена възраст и/или придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по Закона за Селскостопанската академия. ЗВО въвеждал още по-благоприятни условия по отношение на професорите и доцентите, като дори и след изтичане на допълнителен срок от 3 години за професорите и 2 години за доцентите ректорът на висшето училище не бил задължен да уволни съответния преподавател. Акцентира се върху това, че в чл. 8, ал. 2 ЗБАН е пропусната академичната длъжност „доцент“, за която се прилагала разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ. Измененията на осигурителното законодателство и поставянето на професорите и докторите на науките в Б. в по-неблагоприятно положение от всички останали работници и служители в страната по отношение на придобиването право на пенсия би довело до следните проблеми – възпрепятствано е правото им да полагат труд, за който са придобили квалификация и са вложили дългогодишни усилия за кариерно развитие, а осигурителната система ще им откаже заместващата престация под формата на пенсия за осигурителен стаж и възраст. При това те не биха могли да имат друг избор освен да положат труд, неотговарящ на техните възможности, знания и умения, а често и уронващ професионалното и човешкото им достойнство. Твърди се, че спрямо професорите и докторите на науките в Б. е налице непряка дискриминация по признаците „обществено положение“, „възраст“ и „образование“, доколкото те са поставени в по-неблагоприятно положение при упражняването на трудовите и осигурителните им права спрямо останалите работници и служители, като въведената мярка не преследва никаква легитимна цел. Мотивира се искане за промяна, която да дава възможност за прилагане на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ. Моли КЗД да се произнесе относно дискриминационния характер на разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН и по-конкретно по отношение на професорите и докторите на науките в А. спрямо лицата на същите академични или управленски щатни длъжности, за които се прилага чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ.

С Разпореждане № 656/25.07.2019 г. на Председателя на КЗД е образувано производство по преписка № 184/2019г. за разглеждане на изложените оплаквания по признаците „обществено положение“, „възраст“ и „образование“ по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр, от Петчленен разширен заседателен състав с членове: С. С., Н. А. /председател/, П. К., А. Д. /докладчик/ и О. К. /л. 73; л. 89/.

Изпратена са писма от 31.07.2019г. до жалбоподателите относно образуваната

преписка и възможността да изложат факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, с оглед разпределената доказателствена тежест по чл. 9 ЗЗДискр /л. 76-88/.

С писма от 30.08.2019г. Министърът на образованието и науката и Б., са уведомени за образуваната преписка, предоставена им е възможност за представяне на доказателства /чл. 9 ЗЗДискр/ и писмено становище по съществото на спора с цел да докажат, че правото на равно третиране не е нарушено /л. 103-106/.

На 09.09.2019г. е постъпил отговор от Министъра на образованието и науката, в който са изложени подробни твърдения, че разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН не била дискриминационна /л. 107-108/. Същата не създавала императивно задължение на работодателят да прекрати трудовото правоотношение със служител, навършил определена възраст. Идентично на израза „могат да работят“ е и посоченото в чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ – „може да прекрати“. Чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ бил по-неблагоприятна правна норма спрямо цитираната чл. 8, ал. 2 ЗБАН. Различното третиране можело и да се изведе от нормите на чл. 8, ал. 1 ЗБАН и чл. 165, ал. 1 ЗСВ. Обсъдена е разпоредбата на чл. 6, § 1 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27.11.2000 г. досежно това, че разликата в третирането на основание възраст не винаги представлява дискриминация. Обсъдена е и правната уредба по ЗВО. Мотивира се твърдение, че не е налице дискриминация поради липсата на различно третиране на лица при сходни обстоятелства, че различното третиране е обосновано от законосъобразна цел и че чл. 8, ал. 2 ЗБАН предоставя всички възможности за научна дейност и подготовка на научно жури.

На 12.09.2019г. е постъпил отговор от Б. /л. 111-112/. В него са изложени твърдения за недопустимост на жалбата спрямо Б. и моли производството да бъде прекратено по чл. 8, ал. 1, т. 5 от Правилата за производството пред КЗД. По съществото на спора – твърди се, че разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН изцяло кореспондира с чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ, доколкото с нея се регламентира прекратяване на правоотношение единствено поради факта на навършване на определена възраст от хабилитираните лица от академичния състав във висшите училища и в научните институти. Коментирани са разпоредбите на § 4 от Устава на Б. и § 11 ПЗР на ЗВО, с които се въвежда отлагане приложението на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ, но не се ограничава правото на работодателя да прекрати трудовото правоотношение с посочените лица след навършване на определената от закона възраст. § 4 от Устава на Б. се прилагал и за лицата, заемащи академична длъжност „доцент“. Сочи се, че пределната възраст за пенсиониране на професорите е въведена с цел осигуряване качествено образование и оптимално разпределяне на професорските длъжности между поколенията и постигането на тази цел с подходящи и необходими средства /преюдициално запитване по дело В. И. Г. срещу Технически университет – С., филиал П./.

Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Изпратени са писма до Министъра на труда и социалната политика, МС на РБ и Селскостопанската академия, с които те са уведомени за образуваната преписка, предоставена им е възможност за представяне на доказателства /чл. 9 ЗЗДискр/ и писмено становище по съществото на спора с цел да докажат, че правото на равно третиране не е нарушено /л. 127-132/. В писмото до МС на РБ подробно са възпроизведени твърденията и исканията от жалбата.

Постъпил е на 04.10.2019г. отговор от Селскостопанската академия, че последната не е страна в производството, като се допълва, че липсата на специални правила в Закона

за Селскостопанската академия относно прекратяване на правоотношенията с хабилитирани лица при придобиване право на пенсия за прослужено време и старост, представлява отрицателен факт и не подлежи на доказване /л. 133; л. 181/.

Постъпил е отговор от МС от 08.10.2019 г., в който се сочи, че жалбата не е насочена спрямо акт на МС, а спрямо чл. 8, ал. 2 ЗБАН, приет от Великото народно събрание /л. 178/. МС не е компетентен да приема, изменя, допълва и отменя законите по аргумент от чл. 84, т. 1 от Конституцията на РБ.

От докладчика по преписката е изготвен доклад заключение без дата, като е предложено на председателя на състава да насрочи открито заседание с призоваване на страните, същият е уведомен за приключилото по чл. 59, ал. 3 ЗЗДискр проучване, като е отправено предложение страните да бъдат насочени към помирителна процедура, обосноваване на своите искания, както и предоставяне на доказателства във връзка с изложени от тях твърдения и възражения /л. 146-153/. Определени са страните в производството – посочените по-горе 13 физически лица жалбоподатели, ответни страни – Министърът на образованието и науката, Министърът на труда и социалната политика и МС на РБ, заинтересовани страни – Б. и Селскостопанска академия.

От докладчика по преписката е изготвено допълнение към доклад заключение без дата /л. 194-199/, видно от който три лица са оттеглили своите жалби /л. 206-209/.

По делото са приложени писмени доказателства, удостоверяващи предоставената на страните възможност да се запознаят с материалите по преписката, съответно – да обективират своите становища и възражения.

Приложено е становище на Министъра на труда и социалната политика от 17.10.2019 г. /л. 201-205/. В него се посочва, че съгласно константната съдебна практика разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ урежда две отделни основания за прекратяване на трудовото правоотношение – придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което основание важи за всички работници и служители, с изключение на хабилитираните лица от академичния състав на висшите училища и в научните институти, за които се прилага второто основание, което е самостоятелно основание за уволнение и се състои единствено във факта на навършване на 65 години от изчерпателно изброените категории служители. В научните среди се твърдяло, че второто предвидено основание в цитираната разпоредба се състои само в обективния факт на навършване на 65 години от посочените категории хабилитирани научни работници независимо от това дали те са придобили или не право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Отношението на разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ към тази на чл. 8, ал. 2 ЗБАН била като общ към специален закон, поради което не следвало

да се сравняват правата на различни групи лица. Цитирани са и разпоредби от други специални закони - § 11 ПЗР ЗВО, чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗСВ, чл. 36, ал. 6, т. 2 и чл. 226, ал. 1, т. 1 ЗМВР, чл. 160 ЗОВСРБ и други, които намират приложение, както и произнасяния на СЕС относно максималната възрастова граница за упражняване на професията. Посочено е, че предвидената по чл. 8, ал. 2 ЗБАН възраст е по-висока от тази на всички останали работници и служители с оглед предвидената по чл. 68, ал. 1 КСО.

Постъпило е становище от МС от 18.10.2019г. /л. 210-211/, в което се възразява срещу конституирането му като ответна страна по преписката и моли производството спрямо него да бъде прекратено. От изложеното в жалбата не можело да се обуслови извод за дискриминация по посочените признаци. Не е налице различно третиране на лица при сравними сходни обстоятелства, тъй като разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН се отнася за всички професори и доктори на науките от Б. без изключения. Обосновава своите изводи и въз основа на § 4 ПЗР от Устава на Б.. Изложени в жалбата били единствено предположения как би се изменило законодателството и дали това би повишило възрастта за пенсиониране и размера на осигурителния стаж. Отделно от това, възрастта не била сред дискриминационните признаци при пенсиониране или освобождаване от служба.

На 18.10.2019 г. е насрочено заседание, за което страните в производството са уведомени /л. 155-172/. На същата дата е проведено заседание, резултатите от което са обективирани в протокол /л. 214-222/. Член от състава на КЗД А. Д. е заместена от С. Й. съгласно заповед № 12-11-3763/17.10.2019г. /л. 200/. Жалбоподателите: Р. Х. Г., Т. Н. Х.-Д., А. Б. С. и А. Л. М., се явяват лично; В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б. се явяват лично и се представляват; И. А. М., Н. А. А. и А. А. П., не се явяват и не се представляват; ответните страни: Министърът на образованието и науката не се явява, но изпраща процесуален представител, Министърът на труда и социалната политика не се явява и не се представлява, МС на РБ не изпраща процесуален представител; заинтересованата страна – Б. изпраща процесуален представител, а Селскостопанска академия не изпраща процесуален представител. Страните са насочени към помирителна процедура по чл. 62 от ЗЗДискр, приет и приобщен към преписката е докладът заключение, като е посочено, че по отношение на постъпилите три оттегляния на жалби преписката се прекратява на основание чл. 52, ал. 3 ЗЗДискр. Приобщени са представените от страните писмени доказателства. Предоставена е възможност на страните да се запознаят с допълнително постъпилите по преписката становища.

Страните изрично заявяват, че нямат доказателствени искания, поради което и преписката се приема за изяснена от фактическа страна. В хода по същество е посочено от адв. А., че чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ предвижда възможността работодателят да прекрати трудовите правоотношения с лица, придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а чл. 8, ал. 2 ЗБАН, че професорите и докторите на науките могат да работят на щатна длъжност до навършване на 65 години. Уточнява се от доц. Б., че като доцент той попада в обхвата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ, но ако стане професор, ще бъде приложена разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН, поради което и ще бъде по-сложно пенсионирането му. След приключване на хода по същество председателят на състава указва възможността страните да депозират писмени становища, като след изтичането на срока за тяхното представяне се издава и решението по преписката.

На 23.10.2019 и 24.10.2019г. са постъпили от страните – Министърът на образованието и науката, В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б. писмени бележки /л. 223-226/. Жалбоподателите допълват, че Уставът на Б. е акт на Общото събрание и той не следва да се прилага поради противоречие със ЗБАН. Приложение следвало да намери и разпоредбата на чл. 47, т. 6 и т. 8 ЗЗДискр.

Поради отводи на членове на състава с Разпореждане № 1391/08.09.2020 г. и Разпореждане № 1429/21.09.2020г. на Председателя на КЗД, е променен съставът на КЗД, който следва да разгледа преписка № 184/2019г., като са определени членове: С. С., Н. А. /председател/, П. К., В. С. и З. Д. /докладчик/ /л. 229-232/.

С решение № 641/15.10.2020г. на КЗД, Петчленен разширен заседателен състав, е върнато производството по преписката на фаза „открито заседание“ и е насрочено ново открито заседание за дата 04.11.2020г. /л. 235/. Решението е подписано с особено мнение от новия член на състава В. С., която заявява, че в чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от ППКЗД не са включени основанията за отвод и поради това актът за разглеждане на производството от новите членове на състава следва да бъде подписан от лицето С. Й., присъствала на заседанието на 18.10.2019 г.

За насроченото на 04.11.2020 г. заседание страните в производството са уведомени, като на същите е изпратено и решение № 641/15.10.2020 г. на КЗД /л. 237-281/. Постъпили са молби от А. С. и А. М. за оттегляне на жалбите им поради пенсиониране /л. 283; л. 286/.

Заседанието е пренасрочено за дата 11.11.2020 г., за което до страните са изпратени уведомления /л. 288-303; л. 317-320/. Постъпили са становища на МС на РБ и Селскостопанската академия /л. 304; л. 321/.

На дата 11.11.2020г. е проведено заседание, резултатите от което са

обективирани в протокол /л. 325-327/. Жалбоподателите: Р. Х. Г., Т. Н. Х.-Д., А. Б. С., В. М. Ц., А. Л. М., И. А. М. /л. 324/, Н. А. А. и А. А. П., не се явяват и не се представляват, Н. М. Н. и О. Б. Б. се явяват лично; ответните страни: Министърът на образованието и науката и Министърът на труда и социалната политика не се явяват и не се представляват, МС на РБ не изпраща процесуален представител; заинтересованата страна – Б. изпраща процесуален представител, а Селскостопанска академия не изпраща процесуален представител. Деконституирани са като жалбоподатели А. С. и А. М. и заинтересованата страна - Селскостопанска академия. Страните изрично заявяват, че нямат доказателствени искания, поради което и преписката се приема за изяснена от фактическа и правна страна и се обявява за решаване.

Последвало е издаването на **РЕШЕНИЕ № 721 от 30.11.2020г.** на Комисия за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, постановено по преписка № 184/2019г. С него се установява по отношение на ответните страни - Министъра на образованието и науката, Министъра на труда и социалната политика и МС на РБ, че нормата на чл. 8, ал. 1 от Закона за Българската академия на науките представлява форма на непряка дискриминация по признак „възраст“ и признак „обществено положение“ по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр, въвеждаща по-неблагоприятно третиране на групата лица по чл. 8, ал. 2 ЗБАН спрямо групата лица, визирани в чл. 8, ал. 1 ЗБАН, и препоръчва в рамките на своята компетентност на МС, Министърът на образованието и науката и Министърът на труда и социалната политика да предприемат необходимите действия за прекратяване на установената форма на непряка дискриминация, като уеднаквят третирането на групите лица, визирани в разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН и тези, визирани в чл. 8, ал. 1 ЗБАН /л. 328-337/.

С решението се прекратява преписката по отношение на оттеглени жалби на някои от жалбоподателите, които в настоящото производство имат единствено качеството заинтересовани страни и поради това актът в прекратителната си част не подлежи на разглеждане.

Решението е връчено на страните в производството, конкретно на МС, В. М. Ц. и Н. М. Н. – на 03.12.2020г. /обратни разписки, л. 339-гръб; л. 344-гръб; л. 345-гръб/, на О. Б. Б. – 08.12.2020 г. /обратна разписка, л. 346-гръб/, а жалбите срещу него са депозирани пред АССГ чрез административния орган на 11.12.2020 г. и 14.12.2020 г.

При така установеното от фактическа страна, **Административен съд София-град** достигна до следните правни изводи:

Отправената с **РЕШЕНИЕ № 721 от 30.11.2020 г.** на Комисия за

защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, постановено по преписка № 184/2019 г., препоръка не подлежи на обжалване по смисъла на чл. 159, т. 1 АПК. Препоръката, обективирана в оспорения акт, не попада в приложното поле на чл. 47, т. 2 и т. 4 от ЗЗДискр, тъй като тези две норми се отнасят до физически и юридически лица, за които е установено по надлежния ред, че са извършили нарушение на забраната за дискриминация и доколкото административните органи имат конкретно определена в закона компетентност и не могат да изземват такава нормативно възложена на други органи. /Решение № 15498/14.11.2019г. по адм. дело № 3959/2018г. на ВАС на РБ, V-то отделение/. Предложенията и препоръките, отправени до държавните и общинските органи /по чл. 47, т. 6 ЗЗДискр/, както и препоръките за приемане, отменяне, изменение и допълнение на нормативни актове /по чл. 47, т. 8 ЗЗДискр/, нямат правообвързващ ефект и неизпълнението им не е скрепено с държавна принуда. Още по-малко тези препоръки могат да се отъждествят със санкция /неблагоприятно въздействие в правната сфера на санкционирания, свързано с едностранно принудително ограничаване на негови субективни права/, каквато може да бъде налагане само на субекта на нарушението при безспорно доказано осъществяване на такова. Следователно, по правната си същност дадената препоръка е проява на субординация, на отношение на власт и подчинение, характеризиращи административните правонарушения, а не е израз на хоризонтално отношение, на координация между държавни органи в качеството им на такива /Решение № 5302 от 24.04.2018г. по адм. дело № 11143/2016г., V отд. на ВАС на РБ/. В тази част подадената жалба на МС на РБ е процесуално недопустима и като такава следва да бъде оставена без разглеждане, поради което така образуваното по нея съдебно производство – прекратено.

Отправената препоръка няма белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Макар формално да се засягат правата и законните интереси на лицата В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б., същите не са й адресат и изпълнението ѝ е насочено към органи на изпълнителната власт. В тази част подадената жалба на В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б. е процесуално недопустима и като такава следва да бъде оставена без разглеждане, а съдебно производство – прекратено /чл. 159, т. 1 и т. 4 АПК/.

Предмет на настоящото производство е **РЕШЕНИЕ № 721 от 30.11.2020 г.** на Комисия за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, постановено по преписка № 184/2019 г., в частта, с която се установява по отношение на МС на РБ, Министъра на

образованието и науката, Министъра на труда и социалната политика, че нормата на чл. 8, ал. 1 от Закона за Българската академия на науките представлява форма на непряка дискриминация по признак „възраст“ и признак „обществено положение“ по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр, въвеждаща по-неблагоприятно третиране на групата лица по чл. 8, ал. 2 ЗБАН спрямо групата лица, визирани в чл. 8, ал. 1 ЗБАН. Жалбите срещу тази част на решението са допустими – подадени са срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лица, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок.

Разгледани по същество, жалбите в тази част са **ОСНОВАТЕЛНИ**.

След като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на акта, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът обосновава следното:

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган в пределите на неговата власт съгласно чл. 65, т. 1-2 във връзка с чл. 48, ал. 3 във връзка с § 1, т. 11 ДР във връзка с чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр.

Определен е Петчленен разширен заседателен състав за разглеждането на жалбата, състоящ се от: Н. А. /председател/, З. Д. /докладчик/, В. С., С. С. и П. К.. На заседанието, проведено на 11.11.2020г., присъстват всички членове на Състава. Същите са разгледали преписката по същество и са я обявили за решаване, след което са положили подписите си под оспорвания в настоящото производство административен акт.

На основание чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него”, което изискване в настоящия казус е изпълнено, като не е налице особено мнение на член от състава.

При това, съдът приема, че не е налице предпоставката за прогласяване нищожността на атакувания акт – липса на компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

На второ място, формално изложените фактически и правни основания за издаването на решението съответстват на разпоредителната му част, с която се установява, че нормата на чл. 8, ал. 1 ЗБАН представлява непряка дискриминация по признак „възраст“ и „обществено положение“, като се въвежда по-неблагоприятно третиране на групата лица по чл. 8, ал. 2 ЗБАН и тези по чл. 8, ал. 1 ЗБАН. В конкретния случай, обаче, не е съобразено, че с жалбата до КЗД се иска установяване на дискриминационния характер на нормата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН. Последното предпоставя и погрешно формиране на правните

изводи на административния орган, доколкото те са изложени в резултат на неточно и превратно възприемане на осъществилите се факти /Решение № 8758 от 11.06.2019 г. по адм. дело № 1014/2019 г., V отд. на ВАС на РБ/. По този начин правата и законните интереси на лицата, които са сезирали КЗД, остават нереализирани, последните не постигат целената от тях правна защита. Допуснатото нарушение е съществено. Волята на органа безспорно би била друга, ако той се беше произнесъл по конкретните искания, отправени от жалбоподателите във воденото пред него производство, като се съобрази с изложените от тях обстоятелства и извърши преценка на доказателствата, които ги подкрепят, съответно – като конституира и правилно ответните страни в процеса.

Съгласно чл. 50, т. 1 от ЗЗДискр производството пред КЗД започва по жалба на засегнати лица, от което право са се възползвали В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б. /чл. 3, ал. 1 от ЗЗДискр/. Съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗДискр жалбата трябва да съдържа: 1. името на подателя; 3. изложение на обстоятелствата, на които се основава жалбата; 4. изложение на исканията към комисията; 5. дати и подпис на лицето, което подава жалбата, или на негов представител. В конкретния случай е прието, че жалбата е допустима и не са налице пречки за образуване на производство по преписка № 184/2019г., като невярно е прието, че жалбоподателите желаят да бъде установено дали разпоредбата на чл. 8 ЗБАН е с дискриминационен характер. Видно от гореизложената фактическа обстановка и формулираните в жалбата искания на жалбоподателите, ясни и категорични в достатъчна степен, се установява еднозначно едно от тях – да се установи, че нормата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН представлява форма непряка дискриминация, основана на признаците „възраст“, „обществено положение“ и „образование“ по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. В жалбата до КЗД се мотивират единствено твърдения, че разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН е дискриминационна, без да се цели същото по отношение на чл. 8, ал. 1 ЗБАН или да се прави сравнение между различния режим, който въвежда всяка една от двете алинеи на чл. 8 ЗБАН – по отношение на академици и член-кореспонденти и професори и доктори на науките. Съобразно константната съдебна практика в жалбата са посочени лица-сравнителни – тези, с които се прекратяват трудовите правоотношения по чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ, Закона за Селскостопанската академия и ЗВО, както и лицата, заемащи академична длъжност „доцент“ в Б., за които също се прилагала разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ. По тези твърдения ответниците и заинтересованите в административното производство страни са изложили становища. В нито едно от тях не е направен анализ на разпоредбата на чл. 8, ал. 1 ЗБАН. По

тези твърдения, макар и да има някакво изложение в мотивите на оспорения акт, липсва конкретно произнасяне в неговия диспозитив по отношение на искането на жалбоподателите да бъде обявена разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН за дискриминационна, като на това основание и сравнено с чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ не е отправена препоръка за уеднаквяване на режима за прекратяване на трудовите правоотношения на професорите и докторите на науките в А. поради пенсиониране с общия режим по чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ, каквото искане е формулирано и в жалбата до КЗД. В случая коректно е посочено от жалбоподателите, че нормата на чл. 8, ал. 2 ЗБАН попада в обхвата на чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр – непряка дискриминация, като същите са конкретизирали и кои са лицата сравнително съгласно други разпоредби, въвеждащи режимът на прекратяване на трудовите правоотношения поради придобиване право на пенсия. Вярно е, че не е конкретизирано лицето, което се твърди да е осъществило непряката дискриминация, но доколкото в случая се твърди прилагане на нормата въобще, при това в противоречие с трудовото законодателство, а не за конкретен случай и от конкретен работодател, то и КЗД следва да постанови решение изцяло съобразно наведените в жалбата доводи. Посочени са факти, от които може да се направи обосновано предположение, че е налице дискриминация, доколкото се касае за дискриминация - по-малко благоприятно третиране или особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредби, критерий или практика. Въпреки това, КЗД е постановила решението единствено при съпоставка между чл. 8, ал. 1 и ал. 2 ЗБАН, независимо и от становището на жалбоподателите, че приложение не намира чл. 8, ал. 1 ЗБАН и, че от същото те не твърдят да са по-неблагоприятно третирани /§ 1, т. 7 ДР ЗЗДискр/. В жалбата до КЗД са изложени твърдения за непряка дискриминация, основана на признаците „възраст“, „обществено положение“ и „образование“, като само за първия се съдържа анализ в мотивите на оспорения акт. Неясно защо, обаче, КЗД в разпоредителната част на решение не е обсъдила признака „образование“, като е приела наличието на дискриминация по другите два признака - „възраст“ и „обществено положение“. Административният орган е постановил акта при допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като не се е съобразил с изложеното в жалбата по чл. 51, ал. 2, т. 4 ЗЗДискр и е определил предмет на спора, различен от сочения от жалбоподателите /Решение № 7515 от 22.06.2021 г. по адм. дело № 4325/2021г., V отд. на ВАС на РБ/.

В конкретния случай твърденията на жалбоподателите са категорични и ясни, по отношение на тях са изложени и становища от другите страни в

производството, като не е била налице хипотезата за нередовности в жалбата и неотстраняването им в срок по чл. 52, ал. 3 ЗЗДискр /Определение № 3031 от 12.03.2018г. по адм. дело № 2310/2018г., V отд. на ВАС на РБ/. Административният орган се е произнесъл по искане, което не е отправяно към него, при явно несъответствие между исканията на страните чл. 51, ал. 2, т. 4 ЗЗДискр и формулираното в диспозитивната му част по чл. 66, т. 3 ЗЗДискр, при несъобразяване на фактите по спора с приложимата по време, място и лица правна норма. П. състав на КЗД е постановил недопустим административен акт, чието обезсилване липсва като правомощие на първоинстанционния съд по аргумент от чл. 172, ал. 2 АПК /Решение № 5023 от 28.04.2020г. по адм. дело № 13911/2019г., V отд.; Решение № 3551 от 12.03.2019 г. по адм. дело № 336/2018 г., IV отд.; Решение № 17623 от 20.12.2019 г. по адм. дело № 6045/2018 г., V отд. на ВАС на РБ/. Поради това и настоящата съдебна инстанция разполага с правомощието да отмени административния акт в оспорената му част и да върне преписката за ново произнасяне по конкретните искания, изложени в редовната и допустима жалба на В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б..

При правилно определяне предмета на спора и разпределение на доказателствената тежест по чл. 9 ЗЗДискр, КЗД следва да укаже на ответните страни за оборването на кои от посочените факти трябва да представят доказателства, съответно – при разглеждане на преписката в заседание да уточни кои доказателства биха били допустими, относими и необходими за изясняване на спора по същество – налице ли е по-неблагоприятно третиране на жалбоподателите по някой от сочените от тях признаци – един или повече, последното при осъществяване на множествена дискриминация по чл. 48, ал. 3 във връзка с § 1, т. 11 ДР ЗЗДискр. Важно е да се уточни, че административният орган се основава на изложените от жалбоподателя твърдения и преценява дали същите са оборени от ответните страни, като се концентрира единствено върху признаците, въз основа на които се сочи да е осъществена дискриминация /вж. Решение № 690 от 20.01.2021г. по адм. дело № 10531/2020г. на ВАС на РБ, V-то отделение/. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по Закона за защита от дискриминация /вж. решение № 9552/20.06.2019г. по адм. дело № 10516/2018г. на ВАС на РБ, V-то отделение/. Осъществявайки горното, административният орган, би провел и законосъобразно процедурата по проучване по смисъла на чл. 55 ЗЗДискр, целяща изясняване на фактите по спора и приключваща с доклад /чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр/, въз основа на чиито фактически установявания страните се насочват към помирителна

процедура /чл. 62, ал. 1 ЗЗДискр/ и на същите се предоставя възможност за становище с цел изясняване на спора и от правна страна. КЗД е следвало да ограничи проучването си, да събира доказателства и да прецени тяхната допустимост, необходимост и относимост само от гледна точка на това дали съответстват на твърденията на жалбоподателите и дали оборват изложените от ответните и заинтересованите страни тези, като в конкретния случай съжденията, които се обективират, следва да бъдат съответни на анализа за наличието на признаците „възраст“, „образование“ и „обществено положение“. Именно неправилното определяне предмета на спора е опорочило цялата процедура по изясняването му от фактическа и правна страна, което е довело и до обективиране на несъответно на исканията в жалбата решение.

Едва следа като жалбоподателят пред КЗД посочи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна следва да опровергае изложеното за наличието на дискриминация и да изведе твърдения, сочещи ненарушаване на принципа на равно третиране. След изпълнение на горното пред КЗД стои задължението да приложи релевантния материален закон, като, освен приобщаването на писмените доказателства по преписката и съобразявайки и твърденията на страните, трябва да установи налице ли е или не причинно-следствената връзка между твърдяното за осъществено по-неблагоприятно третиране и посочените в жалбата признаци, предмет на защита. Правилното прилагане на закона обуславя винаги извода осигурено ли е правото на равенство на всяко едно лице пред закона, в третирането и във възможностите за участие в обществения живот, както и осъществена ли е ефективната му защита срещу дискриминация, каквато всъщност е и целта по чл. 2 ЗЗДискр.

Това е така, тъй като при непряката дискриминация неравното третиране е резултат не на акт, действие или бездействие на държавни и обществени органи /чл. 6, ал. 2 и чл. 10 от ЗЗДискр/, органи на местно самоуправление /чл. 10 и чл. 11, ал. 2 от ЗЗДискр/, работодатели /чл. 12 и следващите от ЗЗДискр/, и физическите лица /чл. 8 от ЗЗДискр; Решение № 9814 от 26.06.2019г. по адм. д. № 3253/2018г., на ВАС на РБ, V-то отделение/, а на действието на правни норми от позитивното национално законодателство, т.е. на привидно неутрални разпоредби /Решение № 15498/14.11.2019г. по адм. дело № 3959/2018г. на ВАС на РБ, V-то отделение/. Следователно, установяването в конкретния случай на твърдяната дискриминация е резултат не от доказване на дадено конкретно поведение на някое от тези лица, а от анализа на действащото законодателство съотнесено към конкретно фактическо положение.

Неправилно КЗД е конституирала МС като ответна страна при изясняването на въпроса кой е отговорен за по-неблагоприятното третиране на жалбоподателите. Решението на КЗД, в което е обсъждано дали законова норма не нарушава забраната за дискриминация, е постановено без участието на надлежна страна - Народното събрание, което е органът, приемащ, изменящ, допълващ и отменящ законите в Република България съгласно чл. 84, т. 1 от Конституцията на Република България. В този смисъл при новото разглеждане на преписката КЗД следва да конституира и Народното събрание като страна /Решение № 10483 от 05.07.2019г. по адм. дело № 12331/2018 г., V отд.; Решение № 9064 от 08.07.2020 г. по адм. дело № 4081/2020г., V отд. на ВАС на РБ/.
Формира се извод за допуснати съществени процесуални нарушения при изясняване на обективната истина, които, от една страна, препятстват спазването на основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства, с цел законосъобразно и справедливо разрешаване на спора /чл. 8, чл. 9, чл. 34 и следващите от АПК/, а от друга, ограничават преценката дали оспореният акт е съответен на материалния закон и неговата цел /чл. 146, т. 4-5 във връзка с чл. 142 АПК/.

В заключение съдът приема, че **РЕШЕНИЕ № 721 от 30.11.2020г.** на Комисия за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, постановено по преписка № 184/2019 г., в частта, с която се установява по отношение на МС на РБ, Министерът на образованието и науката и Министерът на труда и социалната политика, че нормата на чл. 8, ал. 1 от Закона за Българската академия на науките представлява форма на непряка дискриминация по признак „възраст“ и признак „обществено положение“ по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр, въвеждаща по-неблагоприятно третиране на групата лица по чл. 8, ал. 2 ЗБАН спрямо групата лица, визирани в чл. 8, ал. 1 ЗБАН., е незаконосъобразен административен акт, подлежащ на отмяна. След като производството пред административния орган е започнало по жалба на В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б., преписката следва да бъде изпратена на КЗД за ново произнасяне съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени по-горе.

С оглед изхода от спора и чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателите следва да бъдат присъдени разноси, своевременно поискани и по представен списък по чл. 80 ГПК /т. 11 от ТР № 6/2013г. по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС/. Представен е договор за правна защита и съдействие, видно от който за изготвяне на жалба и процесуално

представителство е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 500.00 /петстотин/ лева без ДДС, което е изплатено ведно с начислен данък върху добавената стойност /20 %/ в размер на 100.00 /сто/ лева. Плащането на възнаграждението се удостоверява с приложения по делото фактура и преводно нареждане, което изцяло съответства на т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2013г. по тълк. дело № 6/2012г., ОСГТК на ВКС на РБ, че „в случаите, при които е договорено заплащане по банков път, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи“. По възраженията на процесуалния представител на ответника, настоящата съдебна инстанция намира, че размерът на адвокатското възнаграждение не е прекомерен, тъй като възнаграждението е определено общо за тримата жалбоподатели, а не за всеки поотделно и не надвишава минимално определения размер на адвокатското възнаграждение – 500.00 лева за дела без материален интерес съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Определение № 4481 от 08.04.2021 г. по адм. дело № 3175/2021 г., II отд. на ВАС на РБ/. Тази преценка се обосновава и от утвърдилото се в съдебната практика твърдение, че независимо от субективното съединяване на жалбите на оспорващите за разглеждане в едно общо производство, всеки от тях стои спрямо съда и ответниците в самостоятелно процесуално отношение, и поради това на самостоятелно основание може да претендира разноски в зависимост от изхода от спора /Решение № 2957 от 05.03.2021г. по адм. д. № 11942/2020г., VI отд. на ВАС на РБ/. В случая е начислено и ДДС от 100.00 лева, доколкото процесуалният представител адв.А. А. е регистриран по ЗДДС, което ДДС се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение /Решение № 1261 от 01.02.2021г. по адм. дело № 8482/2020 г., VII отд. на ВАС на РБ/.

С оглед изхода от спора – прекратяване на съдебното производство по недопустими жалби срещу оспорения акт в частта с отправената от КЗД препоръка, следва да се посочи, че в полза на КЗД се дължи юрисконсултско възнаграждение съразмерно на прекратената част /Определение № 3596 от 12.03.2019г. по адм. дело № 1443/2019г., II отд. на ВАС/.

В полза на КЗД следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 /сто/ лева, определено съгласно чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 37 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Възнаграждението следва да бъде изплатено, както следва: 50 /петдесет/ лева от МС на РБ, чрез неговата

администрация като юридическо лице, съгласно чл. 4, ал. 4 от УПМСНА, и 50.00 /петдесет/ лева от В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б..

Мотивиран от горното и на основание чл. 159, т. 1 и т. 4 АПК, чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбите на Министерски съвет на Република България, В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б., срещу **РЕШЕНИЕ № 721 от 30.11.2020г.** на Комисия за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, постановено по преписка № 184/2019 г., в частта, с която се препоръчва в рамките на своята компетентност - Министерски съвет на Република България, Министърът на образованието и науката и Министърът на труда и социалната политика да предприемат необходимите действия за прекратяване на установената форма на непряка дискриминация, като уеднаквят третирането на групите лица, визирани в разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Закона за Българската академия на науките и тези, визирани в чл. 8, ал. 1 от Закона за Българската академия на науките.

ПРЕКРАТЯВА производство по дело № 156/2021г. на Административен съд София – град, II-ро отделение, 22-и състав, в тази част.

ОТМЕНЯ по жалбите на Министерски съвет на Република България, В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б., **РЕШЕНИЕ № 721 от 30.11.2020г.** на Комисия за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, постановено по преписка № 184/2019 г., в частта, с която се установява по отношение на Министерски съвет на Република България, Министърът на образованието и науката и Министърът на труда и социалната политика, че нормата на чл. 8, ал. 1 от Закона за Българската академия на науките представлява форма на непряка дискриминация по признак „възраст“ и признак „обществено положение“ по смисъла на чл. 4, ал. 3 от Закона за защита от дискриминация, въвеждаща по-неблагоприятно третиране на групата лица по чл. 8, ал. 2 от Закона за Българската академия на науките спрямо групата лица, визирани в чл. 8, ал. 1 от Закона за Българската академия на науките.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне по жалбата на В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б. от Комисията за защита от дискриминация съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в мотивите на съдебния акт.

ОПРЕДЕЛЯ 3-месечен /тримесечен/ срок за произнасянето на Комисията за защита от дискриминация, считано от датата на влизане в сила на постановения съдебен акт, съгласно чл. 174 АПК.

ОСЪЖДА В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б. да заплатят на Комисията за защита от дискриминация сумата в размер на 50.00 /петдесет/ лева на основание чл.143 ал.3 от АПК.

ОСЪЖДА Министерски съвет на Република България да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата в размер на 50.00 /петдесет/ лева на основание чл.143 ал.3 от АПК.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на В. М. Ц., Н. М. Н. и О. Б. Б. разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 600.00 /шестстотин/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО в неговата прекратителна част, имаща характер на определение, подлежи на обжалване чрез Административен съд София - град пред Върховен административен съд на Република България с частна жалба в 7-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

РЕШЕНИЕТО в останалата му част подлежи на обжалване чрез Административен съд София - град пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия:

